

marts 1957.

XVI

"U d k a s t"

Hessellund Jensen

Kare Bulganin,

P. O. Treschow
N. O. 28/3/57

Selv om De med en vis ret kan hævde, at Deres også i danske blade i hovedtræk gengivne lange brev for nylig til min norske ven og kollega, statsminister Gerhardsen, ikke vedkommer mig direkte, synes det dog også at have adresse til andre nordiske lande end Norge, ikke mindst Danmark, hvorfor jeg vil betro Dem, at brevet har gjort et ubehageligt indtryk på mig. Ganske vist kan jeg ikke sige, at Deres politiske offensiv nu mod Norge forbavser mig, thi jeg er af erfaring fra mange tidligere episoder, såvel før som under og efter den sidste verdenskrig, fuldt klar over, at Deres og hr. Kruchevs politiske metoder er de samme som den under den XX kommunistiske Partikongres så stærkt nedskabte Stalins metoder. Således er der intet nyt under den røde sol, som De Herrens i Kream i 40 år har ladet stå op og gå ned efter behag.

For så vidt angår Sovjetunionens forhold til andre lande skal jeg blot minde om, at det eneste tidrum uden provokationer fra Sovjetunionens side var under den nye aftag i de første 10 år efter første verdenskrig, 1918-1938.

At Moskva i 1939 begyndte at røre på sig med forvarsopgaver med de dengang uafhængige baltiske lande, Estland, Letland og Litauen, blev ikke i tide taget som noget faretruende. Man havde endnu ikke oplevet Nazi-Tysklands brutale overfald på Danmark i ly af en tysk-dansk

ikke-angrebs-pagt og var ikke opmærksom på historien om Rødhætte, der blev edt af den som bedstemoder forklædte ulv. Det var jo også beroligende, at Sovjetunionens udenrigsminister i en tale til den ekstraordinære fente kongres i den Øverste Sovjet i oktober 1939 højtideligt erklærede, at "vi står inde for den nøjagtige og punktlige iagttagelse af pagterne på basis af fuld gensidighed, og vi erklærer, at al den tåbelige tale om sovjetisering af de baltiske lande kun har interesse for vore fælles fjender og for alle anti-Sovjet-provokatorer".

På denne bedstemoder-hovedpude blev samtlige tre Balterlande med magt indlemmet i Sovjetunionen i løbet af sommeren 1940.

I tilfældet Polen var midlet for "venskab" med Sovjetunionen dennes angreb fra øst i september 1939 samtidig med dens forbundsfulle Nazi-Tysklands angreb fra vest og Polens senere erstatning for det af Sovjetrusland annekterede polske territorium i tyske provinser, Oder-Neissegrænsen, takket være hvilken Polens liv og tilværelse ene og alene består på Sovjetunionens nåde.

Med visse nuancer har Sovjetunionens så stærkt hævdede freds-, selvstændigheds- og anti-koloni-politik givet sig tilsvarende udslag over for andre lande i Øst-europa, således ikke mindst over for Tsekoslovakiet og Ungarn.

Med Tsekoslovakiets exilpræsident Beneš havde Sovjetunionen under krigen (i 1943?) afsluttet en venskabspagt med løfte om ikke-indblanding og garanti om uafhængighed. Efter sund og hurtig reetablering af demo-

...../

kratiske forhold og erhvervsmæssig fremgang i 1945-1947 blev viceudenrigsminister Zorin, der i disse år havde været Sovjetunionens ambassadør i Prag, i februar 1948 senet dertil "for at sikre nogle russiske eksportvarers rigtige fremkomst", hvilket den 25. februar resulterede i benyttelse af president Beneš' sygdom (hjerneblødning) i det kommunistkup, der betød Czekoslovakiets indlemmelse som sovjetrussisk satellitstat med den deraf følgende slavetilværelse og forarmelse, ulykke for alle undtagen de styrende kommunister, ufrihed, tvang, flugt og flugtforsøg, Rikvideringer, mord og selvmord.

Når De nu i Deres brev til Gerhardsen bl.a. hævder, at konsolideringen af sikkerheden i Nordeuropa i langt og meget afhænger af, hvorvidt den norske regering er beredt til at modstå trykket fra udenlandske aggressive kræfter, som bestræber sig på at så splid mellem Sovjetunionen og Norge og skabe en spændt situation ved Sovjetunionens nordlige grænse", kunne jeg være enig med Dem, såfremt De med udtrykket "udenlandske aggressive kræfter" tænkte på Dem selv og Deres ko-koryfæer i Kremei, iføet ingen anden end De søger splid mellem Sovjetunionen og Norge. Så at sige at den ufred, der for tiden er i verden - det være sig landene imellem eller mellem deres politiske partier - skyldes Deres infiltrationspolitik og undermineringsarbejde; således skyldes også selve den Dem så ubehagelige Atlantpakt udelukkende Sovjetunionens aggressions- og ekspansionspolitik. På denne baggrund var Deres udtalelser om, at De ikke forlanger, at Norge udtræder af NATO-traktaten, ikke meget tilforladelige ud.

Når De - til dels rigtigt - hævder, at NATO er rettet

mod Sovjetunionen (idet den jo udelukkende er og er ment som sikkerhedsforanstaltning til forsvar mod et sovjetrussisk angreb på ellers værgeløse lande) ville det være naturliger, om De forlangte Norge - og Danmark - ud af denne forsvarsforanstaltning, idet De jo helst vil se disse lande uden noget forsvar, når De måtte finde tidspunktet belejligt for også at tilfredsstille Deres appetit i Nordeuropa, således som De har gjort det i Østeuropa. De lader jo til at forstå, at NATO-koordineringen af forsvarskræfter i nogen grad har udakadt dette tidspunkt og stadig stiller sig i vejen for Deres appetit, som i hvert fald ikke kan blive tilfredsstillt gratis i disse egne.

Naturligvis er vi klare over, at vi i tilfælde af en stormagtskrig kan blive overfaldet fra øst, men vi er også klare over, at vi snarere ^{vill} blive overfaldet - og knust - af Sovjetrusland, hvis vi lå mere eller mindre forsvarsløst hen, og det ikke alene i tilfælde af en krig, men også - og mest sandsynligt - inden nogen krig brød ud, à la Balterlandene, som blev taget, inden den tysk-sovjetrussiske krig.

På baggrund af, hvad der siden 1939 er sket fra Sovjetunionens side i retning af åben og kamufleret aggression mod og påfølgende undertrykkelse af naboer, som alle ønskede at leve i fred og fordragelighed med de store østlige nabo, vil De kunne indse, at Deres seneste aktioner - derunder åbenbare trusler - i breve, noter og avisartikler - mod de nordiske lande og deres regeringer ikke som af Dem antydtes virker overbevisende som udtryk for noget ønske om afspænding og fred i verden.

Hvis De nærde et sådant ønske, burde De snarere tage lære af vore regerings- og samfundsf forhold, frigive alle de af Dem erobrede, respektive på anden måde undertrykte lande gennem frie valg og ikke-indblæsning i deres egne forhold og så gøre noget tilsvarende i Deres egen hjemlige kolos. Efter en urolig, men kort gennemgangsperiode ville i så fald opnå gensidig tillid, fred og fordragelighed mellem - såvel som i - vore lande, nedrustning, foreget handelsudveksling og højnelse af levestandarden.

Med al den agtelse, der måtte tilkomme Dem og Deres lige, er jeg

Danmarks stats- og udenrigsminister:

H.G.H.